

สำนักหอสมุดกลาง พระจอมเกล้าลาดกระบัง

วิกฤตแห่งเสียง
Serious of Noise

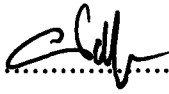
เลขที่.....
เลขทะเบียน..... **83788**
วันเดือนปี..... **16 ก.ย. 2551**

b. **119 83802**
i.

ศิลปนิพนธ์ฉบับนี้เป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตรปริญญาศิลปกรรมศาสตรบัณฑิต
สาขาวิชาภาพพิมพ์ ภาควิชาจิตรศิลป์
คณะสถาปัตยกรรมศาสตร์
สถาบันเทคโนโลยีพระจอมเกล้าเจ้าคุณทหารลาดกระบัง
ปีการศึกษา 2550

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า
ไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

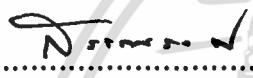

คณะสถาปัตยกรรมศาสตร์ สถาบันเทคโนโลยีพระจอมเกล้าคุณทหารลาดกระบัง อนุมัติ
ให้ศิลปนิพนธ์ฉบับนี้เป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตรปริญญาศิลปกรรมศาสตรบัณฑิต

..........คณบดี คณะสถาปัตยกรรมศาสตร์

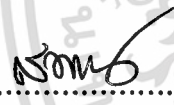

คณะกรรมการตรวจศิลปนิพนธ์

..........ประธานกรรมการ
(อาจารย์วุฒิกกร คงคา)

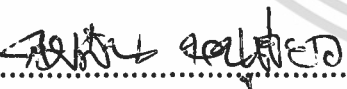

..........กรรมการ (ศาสตราจารย์เกียรติศักดิ์ ขานนารอด)
..........กรรมการ (ศาสตราจารย์เดชา วราขุน)

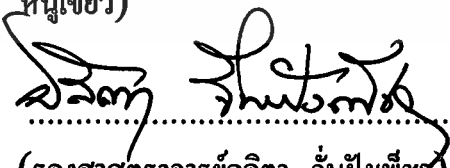
..........กรรมการ (รองศาสตราจารย์สรธรรมรงค์ สิงหนณี)
..........กรรมการ (รองศาสตราจารย์มัลลิกา มังกรวงษ์)

..........กรรมการ (รองศาสตราจารย์อริยะ กิตติเจริญวิวัฒน์)
..........กรรมการ (รองศาสตราจารย์กัญจณา คำโสภี)

..........กรรมการ (รองศาสตราจารย์สุรพงษ์ สมสุข)
..........กรรมการ (ผู้ช่วยศาสตราจารย์คณากร คชาชีวะ)

..........กรรมการ (อาจารย์มงคล เกิดวัน)
..........กรรมการ (อาจารย์ธนดล ศิริจิเจริญ)

..........กรรมการ (อาจารย์คมสัน หนูเขียว)
..........กรรมการ (อาจารย์กิตติ แสงแก้ว)

..........กรรมการและเลขานุการ
(รองศาสตราจารย์อลิตา จันพึงพิเชฐ)

..........อาจารย์ที่ปรึกษาศิลปนิพนธ์
(รองศาสตราจารย์มัลลิกา มังกรวงษ์)

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า
ไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

หัวข้อศิลปนิพนธ์	วิกฤตแห่งเสียง
	Serious of Noise
ชื่อ	นายภัทรพล ทองสุชา
รหัสนักศึกษา	47020235
สาขาวิชา	ภาพพิมพ์
ภาควิชา	จิตรศิลป์
คณะ	สถาปัตยกรรมศาสตร์
ปีการศึกษา	2550
อาจารย์ที่ปรึกษา	รองศาสตราจารย์ มัลลิกา มังกรวงษ์

บทคัดย่อ

เสียงเกิดจากการสั่นสะเทือนเมื่อวัตถุสั่นสะเทือนก็จะทำให้เกิดการอัดตัวและขยายตัวของเครื่องเสียงและส่งผ่านตัวกลาง เช่น อากาศ ไปยังหูและเสียงสามารถเดินทางผ่านก๊าซของเหลวและของแข็งหรือที่เรียกว่า วัตถุ และไม่ใช่วัตถุ เมื่อการสั่นสะเทือนนั้นมันจะถูกแปลงเป็นพัลส์ประสาทซึ่งจะถูกส่งไปยังสมองทำให้เรารับรู้และจำแนกเสียงต่าง ๆ ได้ รูปแบบของงาน คือการนำสิ่งต่าง ๆ ที่อยู่ใกล้ตัวหรือสิ่งที่เป็นอยู่ในชีวิตประจำวันหรือในสถานะแวดล้อมรอบตัวเรา ในรูปแบบของเสียง เสียงคือส่วนหนึ่งในการดำรงชีวิต แม้กระทั่งในการหลับพักผ่อนก็ตาม

ด้วยเหตุนี้เองข้าพเจ้าจึงรู้สึกว่าการใช้ชีวิตอยู่กับสถานะ เสียงที่มีอิทธิพลต่อความเป็นอยู่ทางสังคมในปัจจุบันได้ส่งผลกระทบต่ออย่างรุนแรงมาตลอด ทำให้เกิดผลกระทบต่าง ๆ ตามมาโดยที่เราไม่ทันคาดคิด โดยข้าพเจ้าได้สะท้อนผ่านแนวความคิดและผลงานสร้างสรรค์ในศิลปนิพนธ์ชุดนี้ของข้าพเจ้า

กิตติกรรมประกาศ

ข้าพเจ้าขอขอบคุณบิดา และมารดาที่ให้กำเนิดข้าพเจ้าและอุปการะเลี้ยงดูมาโดยตลอดจนข้าพเจ้าได้สามารถเผชิญกับสิ่งแวดล้อมรอบตัวได้จนมาถึงทุกวันนี้และการที่ศิลปนิพนธ์ชุดนี้สามารถถูกลงมาได้ด้วยดี ต้องขอขอบพระคุณ รองศาสตราจารย์มัลลิกา มังกรวงษ์ ผู้ช่วยศาสตราจารย์คณากร คชาชีวะ ผู้เป็นที่ปรึกษาที่ดีมาตลอดทั้งโครงการ รวมถึงคณาจารย์ทุกท่านทั้งนอกและในภาควิชาจิตรศิลป์ ที่คอยให้การสั่งสอนและแนะนำตลอดระยะเวลา 4 ปีมานี้

ขอบคุณเพื่อนๆ ชาวภาควิชาจิตรศิลป์ ทุกๆ กลุ่มไม่ว่าจะกลุ่มเล็ก กลุ่มใหญ่ ที่ร่วมทุกข์ ร่วมสุข มาตลอดระยะเวลาการเรียน ขอขอบคุณพี่อิม พี่แพต ที่ให้คำปรึกษาในเรื่อง ขบวนการจัดการเกี่ยวกับคอมพิวเตอร์ ขอขอบคุณ SO : DF พี่โคอิชิ ที่ทำให้ผมรู้จักศิลปะในการใช้เสียงและเพื่อนในวง DESKTOP ER และขอบคุณกลุ่ม Robot คณะวิศวกรรมศาสตร์ ที่มีส่วนร่วมในการจัดการในเรื่องขบวนการในการจัดแสดงผลงาน

สุดท้ายนี้ขอขอบคุณทุกสิ่งทุกอย่างในเรื่องของขบวนการที่อยู่รอบตัว ที่ได้บ่มเพาะประสบการณ์ให้ข้าพเจ้าอยู่ร่วมในสังคมได้อย่างสันติสุข

สารบัญ

	หน้า
บทคัดย่อ	ก
กิตติกรรมประกาศ	ข
สารบัญ	ค
สารบัญภาพประกอบ	ง
บทที่	
1 บทนำ	1
ความสำคัญของโครงการ	1
วัตถุประสงค์ของการสร้างสรรค์	2
ขอบเขตของโครงการ	2
2 ที่มาและแนวความคิดสร้างสรรค์	4
ที่มา	4
อิทธิพลที่ได้รับจากศิลปะ	4
3 วิธีดำเนินการสร้างสรรค์	11
ภาพร่างและการพัฒนาภาพร่าง	11
กระบวนการสร้างงาน	17
4 วิเคราะห์การสร้างสรรค์	21
การวิเคราะห์ทัศนธาตุ	21
วิเคราะห์องค์ประกอบศิลป์	26
5 บทสรุป	28
เอกสารอ้างอิง	29
ผลงานศิลปะ	30
ประวัติผู้เขียน	37

สารบัญภาพประกอบ

	หน้า
ภาพร่างและการพัฒนาภาพร่าง	
ภาพร่างชุดที่ 1 ชั้นที่ 1.1	11
ภาพร่างชุดที่ 1 ชั้นที่ 1.2	12
ภาพร่างชุดที่ 1 ชั้นที่ 1.3	12
ภาพร่างชุดที่ 1 ชั้นที่ 1.4	13
ภาพร่างชุดที่ 2 ชั้นที่ 2.1	14
ภาพร่างชุดที่ 2 ชั้นที่ 2.2	14
ภาพร่างชุดที่ 2 ชั้นที่ 2.3	15
ภาพร่างชุดที่ 2 ชั้นที่ 2.4	15
ภาพร่างชุดที่ 3 ชุดที่ 3.1	16
ภาพร่างชุดที่ 3 ชุดที่ 3.2	16
ภาพประกอบการวิเคราะห์ทัศนธาตุ	
ผลงานชั้นที่ 1	
1. รูปทรง	21
2. สี	22
ผลงานชั้นที่ 2	
2. สี	24
3. พื้นผิว	25
ภาพวิเคราะห์องค์ประกอบศิลป์	26
ภาพผลงานศิลปะ	31

บทที่ 1

บทนำ

เสียง เป็นเครื่องสื่อสารที่สำคัญของมนุษย์เรา เสียงสามารถบอกถึงความรู้สึก เปรียบได้กับการที่ได้ยินแล้วทำให้เกิดความสุขและได้ยินแล้วทำให้เกิดความทุกข์ ทุกวัน นี้โลกของเราได้พัฒนาขึ้นและเสียงก็พัฒนาขึ้นพร้อมๆ กัน โลกของเรามีเสียงมากมายทั้ง ในรูปแบบที่ต้องการและไม่ต้องการ ในด้านที่เป็นประโยชน์นั้นชาวประมงใช้เสียงในการ จับปลา แพทย์ใช้เสียงตรวจดูอวัยวะภายในร่างกาย เสียงดนตรีทำจิตใจให้ชื่นบาน เป็นต้น ในทางกลับกันเสียงที่ดังมากๆ และติดต่อกันเป็นเวลานานทำให้จิตใจและประสาทเสื่อม คนที่ทำงานในโรงงานที่มีเสียงดังมากจะเป็นโรค หัวใจ โรคหู โรคจมูกและสภาพจิตใจแย่ลง มากกว่าคนที่ทำงานในบริเวณสงบเงียบที่กล่าวมาจึงทำให้เกิดมลภาวะทางเสียงขึ้น และเป็น ปัญหากับมนุษย์เรามาตลอด

ปัญหามลภาวะทางเสียงในสิ่งแวดล้อมเป็นปัญหาที่เกิดขึ้นทั่วโลกแนวทางการแก้ไขก็อาจแตกต่างกันไป ซึ่งขึ้นกับความแตกต่างทางวัฒนธรรม เศรษฐกิจและการเมือง การที่ลดทอนแหล่งเสียง หรือมีการป้องกันเสียงรบกวน ตัวอย่างเช่น ความพยายาม ที่จะลดเสียงรบกวน ของแหล่งเสียงในการเร่งรัดพัฒนาที่อยู่อาศัยของสังคม การก่อสร้างทาง ด้านสถาปัตยกรรม ทางด้านการคมนาคม ในความเป็นจริง คือ มนุษย์ได้มี การพัฒนา สิ่งที่เป็นสาธารณโภคต่างๆ อย่างไม่หยุดนิ่งนับวันยิ่งเพิ่มขึ้นมากขึ้น ซึ่งทำให้ผลจากการพยายามที่จะลดเสียงรบกวนลงไม่ได้ผล ระดับของเสียงรบกวนยังคงเพิ่มทวีคูณมากขึ้นอย่างต่อเนื่อง ข้าพเจ้าจึงนำ เอกถวิธิเหล่านี้ ยกขึ้นมาเป็นประเด็นสำคัญในการตั้งคำถาม ต่อสังคมผ่านทาง โครงการศิลปนิพนธ์ชุดนี้

ความสำคัญของโครงการ

สำหรับ โครงการศิลปนิพนธ์ของข้าพเจ้ามีความต้องการที่จะสื่อให้เห็นว่า เสียง อันซึ่งการมาจากเร่งรัดพัฒนาของสังคมไม่ว่าจะเกิดจากการก่อสร้างทางด้าน สถาปัตยกรรม และทางด้านคมนาคมก่อให้เกิดมลภาวะทางเสียงที่นับวันระดับ ความถี่ของเสียง ของเสียงยิ่งเพิ่มมากขึ้น และสิ่งเหล่านี้มีอิทธิพลต่อความเป็นอยู่ ในชีวิตประจำวัน ของมนุษย์อย่างไม่หยุดนิ่งทั้งนี้ศิลปนิพนธ์โครงการนี้หากไม่สำเร็จผล ตามที่ได้คาดไว้ ความสุนทรีย์ทางทัศนศิลป์ยังคง เป็นสิ่งที่คาดว่า ผู้ชมจะสามารถรับไปได้ไม่ยากนัก

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้าไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

วัตถุประสงค์ของการสร้างสรรค์

1. สร้างแนวทางการสร้างสรรค์ผลงานเพื่อสร้างสุนทรียะทางทัศนศิลป์ และ โสตศิลป์ ที่เกิดความสัมพันธ์อย่างลงตัวในผลงาน
2. กระตุ้นให้ก่อเกิดจากจิตใจได้สำนึกและทัศนคติที่ดีต่อการใช้ชีวิตภายในสังคม
3. เพื่อตระหนักถึงผลกระทบของเสียงจากในสภาพสังคมที่มีการพัฒนาในด้านของแหล่งที่อยู่อาศัย ที่เติบโตอย่างรวดเร็ว

ขอบเขตของโครงการ

ข้าพเจ้าได้เลือกเอารูปแบบของสถาปัตยกรรม โครงสร้างรูปทรงเลขาคณิตมาใช้ในการนำเสนอแนวความคิดผ่านทางรูปแบบของเสียง โดยได้นำเอาเสียงที่มีความถี่สูงซึ่งส่งผลกระทบต่อทางกายภาพ และมีอิทธิพลต่อชีวิตความเป็นอยู่ทางสังคมอย่างต่อเนื่อง เช่น การพัฒนาตึก อาคารบ้านเรือน และแหล่งชุมชนต่าง ๆ ที่มีการรื้อถอนหรือสร้างแหล่งที่อยู่อาศัยของมนุษย์อย่างต่อเนื่อง โดยนำเสนอในด้านของรูปแบบเนื้อหา ดังนี้

ด้านเนื้อหาสะท้อนภาพของมลภาวะทางเสียงที่มีความพัฒนาอย่างไม่หยุดนิ่งไปพร้อมๆ กับโลกของยุคปัจจุบันที่มีความเจริญก้าวหน้าจนไม่ตระหนักถึงเรื่องของผลกระทบที่จะตามมา

ด้านรูปแบบ ข้าพเจ้าได้สร้างรูปแบบภาพพิมพ์แบบจัดวางโดยใช้งานส่วนที่เป็นภาพพิมพ์ติดอยู่กับตัววัตถุที่เป็นรูปทรงของ ตึก

เทคนิคและวัสดุในการสร้างสรรค์ในงานชุดนี้ ประกอบกันระหว่างศิลปะ 3 มิติ ศิลปะภาพพิมพ์ ชาวต์อาร์ตศิลปะแบบจัดวางน่าจะเป็นคำจำกัดความสำหรับผลงานชุดนี้ของข้าพเจ้าได้อย่างชัดเจนที่สุด โดยส่วนของศิลปะ 3 มิติ ที่นำมาใช้เป็นวัตถุนำเสนอ โดยการ ใช้กลไกของมอเตอร์ที่ปิดน้ำฝน และได้นำขบวนการของวิศวกรรมมาเป็นส่วนประกอบในงานของข้าพเจ้า การใช้ไม้มาเป็นตัวนำเสนอ เช่นเดียวกัน และลำโพงคือวัสดุที่นำมาเชื่อมต่อ กันกับตัวไม้สามารถให้กำเนิดแหล่งเสียง และเป็นส่วนประกอบส่วนหนึ่งในชิ้นงานของข้าพเจ้า ข้าพเจ้าได้ใช้เทคนิคในการพิมพ์ ภาพพิมพ์โคโลกราฟ (Collograph) โดยสร้างแม่พิมพ์ขึ้น มาในโปรแกรมคอมพิวเตอร์

จำนวนผลงานในงานชุดนี้ ประกอบไปด้วย ส่วนของลำโพงที่มีเสียงบรรยากาศในพื้นที่ ที่มีการก่อสร้างทาง ด้านสถาปัตยกรรมทางด้านคมนาคม ส่วนของวัตถุทางศิลปะซึ่งเป็นแบบจำลอง ขยายขนาดจากรูปทรงของตึกให้มีขนาดลดลงในส่วนของภาพพิมพ์นั้น ข้าพเจ้าได้นำส่วนที่มีขบวนการในการพิมพ์ แล้วนำมาตัดให้เท่ากับขนาดตัวกล่องที่เป็นศิลปะ 3 มิติ มีจำนวนดังต่อไปนี้

1. ส่วนของวัตถุทางศิลปะรูปแบบของการประกอบไม้ นำมาประกอบเป็นตัวตึกจำลองให้มีขนาดที่ลดลง

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้าไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

มาจากของจริงมีขนาดกว้าง 50x50 ซม. ความสูง 74 ซม. มีจำนวนทั้งหมด 11 ชิ้น

2. ในส่วนของลำโพงมีขนาดสัดส่วนโดยประมาณดังนี้

2.1 ขนาด 3.5 นิ้ว 2 ตัว

2.2 ขนาด 2 นิ้ว 6 ตัว

2.3 ขนาด 3 นิ้ว 1 ตัว

3. ในส่วนของศิลปะภาพพิมพ์ มีการวัดขนาดในแต่ละด้านของโมเดลติกและนำผลงานที่ได้พิมพ์นั้นนำมาตัดให้เท่ากับขนาดที่กำหนดไว้ขนาด 50 ซม. 74 ซม.

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้าไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

บทที่ 2

ที่มาและแนวความคิดสร้างสรรค์

ที่มา

เมื่อการดำรงชีวิตของสังคมมนุษย์ในอดีตจนกระทั่งปัจจุบันต้องการสิ่งรองรับ เพื่อนำมาซึ่งความสุขสบายในชีวิต เสียงรบกวนมีผลต่อคนหลายอย่างด้วยกัน นอกเหนือไปจากที่ยอมรับ กันว่าเป็นเสียงที่ทำให้ความเพลิดเพลิน เช่น เสียงดนตรี แล้วยังมีเสียงอื่นอยู่อีก เป็นอันมากที่จัดว่าเป็นเสียงรบกวนรวมทั้งที่เกิดจากเครื่องยนต์กลไกต่างๆ คงจะเป็นเพราะเหตุนี้เอง เสียงรบกวนจึงมีคำอธิบายว่าเป็นเสียงชนิดที่เราไม่ต้องการ

เสียงที่เราไม่ต้องการมีช่วงกว้างมาก จากที่รบกวนน้อย จนกระทั่งไปถึงที่เป็นอันตรายต่อสุขภาพ สำหรับมนุษย์ นั้นสามารถทำการตัดสินใจสัมผัสต่อเสียงต่างๆ ที่มากระทบได้ แต่นักวิชาการด้านเสียงต้องหาวิธีวัด โดยเครื่องมือ เพื่อทราบผลเชิงจิตวิสัย เหล่านี้ปัญหามลพิษทางเสียงนับว่าเป็นปัญหาสิ่งแวดล้อมที่สำคัญ โดยเฉพาะตามเมืองขนาดใหญ่ เช่น กรุงเทพมหานคร ซึ่งจัดเป็นศูนย์กลางทางการปกครอง การศึกษา การคมนาคม ขนส่ง การพาณิชย์ การสื่อสาร และอื่นๆ อีกมากมาย มีประชากร อาศัยอยู่อย่างหนาแน่น คาดว่าไม่น้อยกว่า 9.5 ล้านคน เนื่องจาก จัดเป็นศูนย์กลางของความเจริญก้าวหน้า เมืองจึงมีการขยายตัว เพื่อรองรับ กิจกรรมต่างๆ ปัญหาเสียงรบกวนซึ่งกรณีที่ส่งผลกระทบต่อคุณภาพชีวิตประชาชน ทุกวันนี้ โลกของเรามีเสียงมากมาย ทั้งในรูปแบบที่ต้องการและไม่ต้องการ ส่วนในด้านที่เป็นประโยชน์นั้น วิศวกร สามารถใช้เสียงสำรวจในท้องทะเล ได้เช่นเดียวกับนักวิทยาศาสตร์ก็สามารถใช้เสียง สำรวจสภาวะอากาศและภูมิประเทศ เหมือนกับการใช้เสียงดนตรีก็สามารถบำบัดสภาพจิตใจได้เช่นกันความถี่คลื่นเสียงรบกวนที่เกิดขึ้นมีความแตกต่างกันไปซึ่งให้ถึงอารมณ์และความรู้สึกที่ไม่เหมือนกัน มากหรือน้อย ขึ้นอยู่กับ เสียง ที่เราได้รับ

อิทธิพลที่ได้รับจากศิลปะ

โดยรูปแบบงานของข้าพเจ้า เป็นการผสมผสานระหว่างภาพพิมพ์ ประเทจจัดวางและชาวด์อาร์ต ซึ่งในตัวรูปแบบของแนวความคิดของข้าพเจ้า ตลอดจนจนกรรมวิธี ในการสร้างสรรค์ ของข้าพเจ้ามีส่วนสอดคล้องและอีกทั้งข้าพเจ้ายังได้รับอิทธิพลในการสร้างสรรค์ ผลงานผ่านรูปแบบ

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้าไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ของเสียงโดยกลุ่มฟลักซุส คังนั้นข้าพเจ้าจึงขอเสนอผลงาน ประวัติ ตลอดจนแนวทาง ในการทำงาน ของอิทธิพลที่ข้าพเจ้าได้รับมา

1.ฟลักซุส (Fluxus) ต้นคริสต์ทศวรรษ 1950 - ปลาย 1960

ปลายคริสต์ทศวรรษ 1950 จนถึงต้น 1960 เป็นเวลา 10 กว่าปีหลังสงครามโลกครั้งที่ 2 มีศิลปินหลายคน ที่ไม่เห็นด้วยกับกระแสนิยมในงานแบบ แอ็บสแตรค เอ็กซ์เพรสชันนิสม์ (Abstract Expressionism) งานในแนวธรรมดาแบบนี้ถูกมองว่าไม่สนใจสังคมและการเมือง ทั้งๆ ที่ทุกเมื่อ เชื่อกันว่ามีประเด็นปัญหาต่างๆ มากมาย คังนั้นการที่ศิลปินวาดรูปอยู่คนเดียว ในสตูดิโอโดยไม่สนใจโลกภายนอก จึงกลายเป็นการแสดงถึงความไม่สำนึกไม่รับผิดชอบต่อสังคม

บรรยากาศที่คนหนุ่มสาวตื่นตัวทางการเมืองและสังคมในยุคนั้น ได้ช่วยส่งเสริมให้เกิดกิจกรรมแนว คาค้า ในวงการศิลปะ เป็นความเคลื่อนไหวในแนวโจมตีและท้าทายจารีตและค่านิยม ในวงการศิลปะที่เติบโต อย่างมั่นคงจนกลายเป็นสถาบันที่ทรงอำนาจ

ต้นคริสต์ทศวรรษ 1960 ศิลปินในยุโรปบางคนเริ่มทำการแสดง ตาม ท้องถนน ในเมือง อัมสเตอร์ดัม โคโรจน์ คุสเชลคอร์ดฟ และปารีส ในแบบที่ค่อนข้างจะก้าวร้าวรุนแรง เป็นแนวทางที่เป็นที่รู้จักในเวลาต่อมาว่า ฟลักซุส (Fluxus) แนวศิลปะที่ต่อต้านศิลปะ ซึ่ง ถ้าสืบหาตัวจุดประกายกันแบบลึก ๆ ก็คงสามารถย้อน กลับไป อีฟ แคลง (Yves Klein) และ ปิเอโร แมนโซนี (Piero Manzoni) ที่ทำงานแนว แอ็คชัน (Action) (แอ็คชัน,แฮ็ปเพนนิ่ง (Happening) และ ฟลักซุส คือ

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่าจะกรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ความเคลื่อนไหวในวงการทัศนศิลป์ที่สนใจการ “แสดง” และ “กระบวนการ” ในศิลปะแบบทัศนศิลป์ และเป็นต้นแบบสำหรับศิลปะแบบ เพอร์ฟอร์แมนซ์ (Performance) และ คอนเซ็ปชวล อาร์ต (Conceptual Art) ที่เน้นความคิดเป็นสำคัญ) มาตั้งแต่ปลายคริสต์ทศวรรษ 1950 หรือย้อนรอย ลึกลงไปอีกก็จะสาวถึงต้นตอ คำว่า ที่เคยคิดและทำมาก่อนแล้วตั้งแต่ต้นคริสต์ ทศวรรษที่ 20

การเคลื่อนไหวของ ฟลักซุส ถือได้ว่าเป็นกระแสระดับนานาชาติ โดยเริ่มจากเยอรมนี และ แพร่ไปสู่นิววยอร์ก ส่งต่อไปยังเมืองหลวงของยุโรปตอนเหนือ กลับมาที่แคลิฟอร์เนียแล้วผ่านไปยัง ญี่ปุ่น ฟลักซุส เป็นกลุ่มศิลปินที่ประกอบด้วยนักเดิน ศิลปินทัศนศิลป์ คนทำหนัง และบทกวี

ถ้าเรียกลักษณะกิจกรรมและศิลปินในกลุ่มนี้ว่า ฟลักซุส นั้น ผู้ที่ใช้คนแรกคือศิลปิน จอร์จ แมคคิวแนส (George Maciunas) ที่ได้ระบุไว้ในบัตรเชิญเข้าฟังการบรรยายที่ แกลเลอรี เอ / จี (Gallery A/G) ในนิวยอร์กเมื่อปี 1961 โดยชื่อนี้มีนัยยะที่โยงไปถึงคำว่า “ไหล” (flow) หรือ “เปลี่ยนแปลง” (change) ซึ่งสะท้อนลักษณะสำคัญของกิจกรรมโดยศิลปินกลุ่มนี้ได้เป็นอย่างดี เพราะพวกเขามีทัศนคติที่เปิดรับความบังเอิญ ความเปลี่ยนแปลง ความไร้เหตุผล การปฏิเสธการควบคุม อย่างมีเหตุและผลจนเกินไป ชื่อ ฟลักซุส นี้ เป็นการบ่งบอกถึง “ความคิดและทัศนคติ” มากกว่าเป็นการระบุถึง “รูปแบบ”

จุดมุ่งหมายของพวก ฟลักซุส คือการก่อรวมกิจกรรมชั่วคราวของศิลปะและชีวิตทั่วไป ของพวกกระตุกหรือชนชั้นกลาง ฟลักซุส เกิดขึ้นเคียงคู่ไปกับ แฮ็ปเพนนิ่ง ในนิวยอร์ก กล่าวโดยทั่ว ๆ ไปแล้ว งานของฟลักซุส จะมีการวางแผนและวางแผนน้อยกว่า แฮ็ปเพนนิ่ง พวก ฟลักซุส มักจะแสดงโดยไม่ต้องสร้างฉากสร้างพร็อพ ไม่ต้องคิดและตัดเรื่องแต่งกายอะไร เป็นพิเศษสำหรับการแสดง แต่ที่คล้ายกันคือ คนดูกับคนแสดงได้กลายเป็นหนึ่งเดียว หรือ คนดูได้มีส่วนร่วมกับการแสดง

กิจกรรมของฟลักซุส มีทั้งบนเวที (เวกเจมี ฟลักซ์ฮอลล์, Fluxhall) ตามท้องถนน ตามคาเฟ่ (เช่นที่ คาเฟ่ โอะโกโก้ ของเพื่อนศิลปิน) ในแกลเลอรี (เช่นที่แกลเลอรี เอ/จี ในแถบ อัปทาวน์ของนิวยอร์ก) ในลอฟท์ (อพาร์ทเมนท์ขนาดใหญ่) ของโยโกะ โอโนะ (Yoko Ono) การแสดงของพวกเขามางที่ ก็มีดนตรี ไฟฟ้า เข้ามาเกี่ยวข้องด้วย พวกเขาชอบการใช้สื่อหลากหลาย ผสม ปนเป อย่งสนุกสนาน โดยมาก จะเต็มไปด้วยอารมณ์ขันและปล่อยให้ปลายเปิดแบบให้ตีความ กันเอาเองนอกจากการแสดงสดแล้ว พวก ฟลักซุส ยังชอบสร้างข่าวของและวัตถุต่างๆ เพื่อนำเสนอความคิดหรือบ้างก็ใช้ประกอบ การแสดงถึง ขนาดตั้งร้านรวง ฟลักซ์ช็อป ขึ้นมาทีเดียว

ตัวอย่างของกิจกรรมของพวก ฟลักซุส มีตั้งแต่การทำ เมล์ อาร์ต (mail art, ศิลปะ ที่เปิดให้มีส่วนร่วมโดยมีการจัดส่งกันทางไปรษณีย์) กิจกรรมการอ่านกวียาวๆ แบบไฮกุ (Haiku)

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่าจะกรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ที่มีคำแนะนำให้คนไปทำกิจกรรมง่ายๆ อย่างเช่น ไปเดินเล่นหรือไม่กี่เผาดันคริสต์มาส ไปจนถึง การแสดงที่เรียกร้องความสนใจได้เป็นอย่างดีของ นัม จุง ไพค์ (Nam June Paik) (ศิลปินชาวเกาหลี ที่โด่งดังมากในฐานะศิลปินคนแรกของโลกที่ทำงาน วิดีโอ อาร์ต) ที่ร่วมกับ ชาร์ลลอต มัวร์แมน (Charlotte Moorman) โดยที่ นัม จุง ไพค์ ติดตั้ง “ยกทรงโทรทัศน์” ขนาดเล็กปิดหน้าอกของมัวร์แมน และศิลปินหญิงคนนี้ก็ทำการเล่นเชลโล่ไปพร้อม ๆ กับที่ “ยกทรงโทรทัศน์” กำลังแพร่ภาพ

สมาชิกศิลปินสำคัญอีกคนคือ โจเซฟ บอยส์ (Joseph Beuys) ชาวเยอรมันที่ได้นำ ทฤษฎีแบบ ฟลักซุส ไปใช้ในวิธีการสอนศิลปะในฐานะอาจารย์ประติมากรรมที่ดุสเซลดอร์ฟ อะคาเดมี (ตั้งแต่ปี 1961) เขาสนับสนุนให้นักเรียนศิลปะของเขาใช้ชีวิตอะไรก็ได้ในการทำงานศิลปะ และให้ความสนใจในความเป็นมนุษย์มากกว่าการประสบความสำเร็จในวงการศิลปะ บอยส์ จัดการ การสอนของเขา ในรูปของการ สัมมนาพูดคุยแลกเปลี่ยนความคิดเห็น และในปี 1963 เขาจัด เทศกาล ฟลักซุสจากอเมริกามาร่วมด้วยหลายคน

โยโกะ โอนะ ภรรยาชาวญี่ปุ่นของ จอห์น เลนนอน (John Lennon) ซุปเปอร์สตาร์แห่งวงเดอะ บีทเทิลส์ จริง ๆ แล้วศิลปิน โอนะ โด่งดังในวงการศิลปะก่อนที่จะมาพบกับ เลนนอน เสียอีก ตัวอย่างงานที่เธอทำ เช่น พื้นตั้ง ฟอร์เดอะ วิน ในปี 1961 โอนะ แขนงดูผ้าบรรจุเมล็ดพันธ์พืชอยู่เบื้องหน้า แคนวาสที่ซึ่งอยู่บนผนัง ผลงานนี้มีข้อความระบุไว้ว่า การมีส่วนร่วมของคนดูไว้ว่า “เราจะรู้ที่ดูบรรจุเมล็ดพืช นำไปแขวนที่ไหนก็ได้ที่มีลม”

งานของโอนะมักจะคาบเกี่ยวระหว่างทัศนศิลป์กับการแสดง บ่อยครั้งที่เกี่ยวข้องกับ ความบังเอิญ และเปิดให้ธรรมชาติเข้ามามีส่วนร่วมงานอื่นๆ ที่เคยทำ อาทิ การเผาแคนวาสหอยดิส และปล่อยให้ น้ำหยดลงบนผิวหน้าแคนวาส ศิลปิน: โจเซฟ บอยส์ (Joseph Beuys, 1921-1986), จอร์จ เบร์ชท์ (George Brecht), โรเบิร์ต วิลโลว์ (Robert Fillicu), เคน ฟร็ดแมน (Ken Friedman), กอฟฟ์ เฮ็นดริคส์ (Geoff Hendricks), ดิก ฮิกกินส์ (Dick Higgins), เรย์ จอห์นสัน (Ray Johnson), อลิสัน โนว์เลส (Alison Knowles), จอร์จ แมคกีวินัส (George Maciunas), แจ็คสัน แม็คโลว์ (Jackson MacLow), ชาร์ลลอต มัวร์แมน (Charlotte Moorman), โยโกะ โอนะ (Yoko Ono), นัม จุง ไพค์ (Nam June Paik, 1935-), แดลเนียด สเปอริ (Daniel Spoerri, 1930-), เบน วอเทียร์ (Ben Vautier, 1935-), วูลฟ์ โวสเทลล์ (Wolf Vostell), โรเบิร์ต วัตต์ส (Robert Watts), ลา มอนเต่ ยิง (La Monte Young)

John cage

จอห์น เคจ (John Cage) คีตกวี นักเปียโน นักเขียน และนักปรัชญาทางดนตรีชาวอเมริกัน เกิดที่เมือง ลอสแอนเจลิส เมื่อปี พ.ศ. 2455 (ค.ศ. 1912) เสียชีวิตที่เมือง นิวยอร์ก ในปี พ.ศ. 2535

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่าจะกรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

(ค.ศ. 1992) เป็นคีตกวีที่มีบทบาทสำคัญในช่วงหลังสงครามโลกครั้งที่สองของอเมริกา ท่านมีอิทธิพลอย่างสูงต่อแนวคิดที่สำคัญทางดนตรีในศตวรรษที่ 20 อยู่หลายสายเช่น ทางสายดนตรี “อวองการ์ด” (Avantgarde) ที่ทางฝั่งยุโรปมีผู้นำอย่าง “คาร์ลไฮนซ์ สต็อกเฮาเซน” (Karlheinz Stockhausen [1928-]) และ “ปีแอร์ บูลlez” (Pierre Boulez [1925-]) สายดนตรีแบบ “แนวคิดนิยม” (Conceptualism) รวมถึงสายดนตรี “มินิมลลิสม์” (Minimalism) ที่เกิดขึ้นในอเมริการาวคริสทศวรรษที่ 1970 ด้วย ชีวิตประวัติและผลงานศึกษาดนตรีกับ อาร์โนลด์ เชินแบร์ก (Arnold Schoenberg [1874-1951]) และ เฮนรี คาวเวล (Henry Cowell [1897-1965]) ซึ่งมีอิทธิพลต่องานของท่านในช่วงทศวรรษที่ 1930

งานดุริยนิพนธ์ในช่วงแรก

งานดุริยนิพนธ์ในช่วงแรกของท่านมีพื้นฐานมาจากการจัดวางระดับเสียงในบันไดเสียงโครมาติก หลังจากที่ท่านสังเกตเห็น เฮนรี คาวเวล นำอุปกรณ์พิเศษต่าง ๆ (เช่น คลิปหนีบกระดาษ ยางลบ ตะปู ฯลฯ) ไปวางเสียบ หรือสอดระหว่างสายของ เปียโน เพื่อสร้างสีเสียง (timbre หรือ tone color) ที่ไม่เคยมีมาก่อนขึ้นนั้น ท่านก็หันมาสนใจในเปียโนพิเศษนี้ ซึ่งเรียกกันว่า prepared piano หรือเปียโนที่เตรียมแล้ว (เปียโนแปลง) ท่านประพันธ์งานโดยใช้เปียโนดังกล่าวในงานที่ชื่อว่า “บัคคานาล” (Bacchanale-1938) ให้กับ ซิลวิลลา ฟอรัท (Sylvilla Fort [1917-75]) โดยใช้แทนกลุ่มเครื่องเพอร์คัสชัน ซึ่งทำให้ prepared piano กลายสภาพไปเป็นวงเพอร์คัสชันที่บรรเลงโดยคน ๆ เดียว ต่อจากนั้นประพันธ์ “เมตามอร์โฟซิส” (Metamorphosis-1938) และงานชิ้นสำคัญ ที่นำชื่อเสียงมาให้ท่านในช่วงแรกนี้ก็คือ “โซนาตาและอินเทอลูด” สำหรับเปียโนแปลง (Sonatas and Interludes for prepared piano [1946-48]) จำนวน 20 บท (โซนาตา 16 บท และ อินเทอลูด 4 บท) ในบทเพลงนี้ เองได้บันทึกวิธีการแปลงเสียงของเปียโนจำนวน 45 เสียงเอาไว้เพื่อ สร้างเสียงที่มี ลักษณะอย่างเพอร์คัสชันแบบใหม่ขึ้น ท่านใช้ชุดของตัวเลขเพื่อที่จะกำหนด จังหวะ ใน หลายบทเพลงของงานชุดนี้ โดยตั้งใจให้เพลงทุกบทในชุดแสดงแนวคิดเรื่อง “อารมณ์เดียวโดยตลอด” ซึ่งท่านได้รับอิทธิพลจากดนตรีอินเดีย โดยมีอารมณ์เช่น เจ็บปวด ยิ้มหัว วิรบุรุษ สงบ ฯลฯ ท่านใช้ตารางเมตริกซ์ในการคำนวณความยาวของบทเพลง ซึ่งส่งผลให้เกิดเอกภาพ ในงานโดยรวมและทำให้เสียงจังหวะแบบปกติหรือที่เรียกว่า “เรกูลา ริทึม” (regular rhythm) ไปได้ (จังหวะไม่ปกติ เรียกว่า “อิเรกูลา ริทึม” (irregular rhythm)) ซึ่งทำให้บทเพลงมีความลื่นไหลปราศจากการถูกบังคับโดยเส้นกันห้อง งานในช่วงแรกอื่น ๆ ก็มี “สตริงควอเต็ตอินโฟร์พาร์ท” (String Quartet in Four Parts [1950]) และ “คอนแชร์โต สำหรับเปียโนแปลงและ วงดุริยางค์

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้าไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

แชมเบอร์ที่ประกอบด้วยนักดนตรีเดี่ยว 22 คน” (Concerto for prepared piano and chamber orchestra of 22 soloists [1951])

ช่วงที่สอง

ในระหว่างนั้นท่านก็ได้ศึกษาพุทธศาสนานิกายเซน และตัดสินใจที่จะถ่ายทอดแนวคิดเซนเรื่อง “จิตว่าง” ออกมาเป็นดนตรี หลังความพยายามอย่างยิ่งยวดท่านก็ได้ประพันธ์ “อิมจินแนรี แลนด์สเคป หมายเลข 4” (Imaginary Landscape No. 4 [1951]) สำหรับวิทยุ 12 เครื่อง และ “มิวสิก ออฟ เซนซ์” (Music of Change [1951]) สำหรับเปียโนจำนวน 4 เล่มด้วยกัน งานทั้งสองชิ้นเป็นการนำปรัชญาเซนมาแปลงให้เป็นดนตรี โดยมีเครื่องมือเป็นตำราเกี่ยวกับการทำนายของจีนโบราณที่ชื่อว่า “อี้จิง” คัมภีร์แห่งการเปลี่ยนแปลง และเหรียญที่ใช้ในการทอย 3 เหรียญ ผลที่ได้นั้นก็คือ บทเพลงทั้งหมดถูกกำหนด โดยโอกาสในการทอยเหรียญซึ่งมีผลในแต่ละครั้งตรงกับสัญลักษณ์ต่าง ๆ ในคัมภีร์อี้จิง สัญลักษณ์ต่าง ๆ นั้น เองได้นำมาจัดระบบให้ตรงกับองค์ประกอบต่าง ๆ ทางดนตรี ไม่ว่าจะเป็นระดับเสียง ความสั้นยาวของจังหวะ ความดัง ฯลฯ ซึ่งในปัจจุบันเรียกวิธีการประพันธ์แบบนี้ว่า “อินดีเทอมีเนซี” (Indeterminacy) ก็คือวิธที่ท่านเรียกวิธีการแบบนี้ว่า “อะเลียโทรี” (Aleatory) ซึ่งมาจากรากศัพท์ภาษาละตินว่า alea แปลว่า ลูกเต๋า งานที่มีชื่อมากที่สุดในช่วงนี้มีชื่อว่า “4’33” (1952) เป็นบทเพลงที่เทคนิคในช่วงที่สองได้พัฒนาไปจนถึงจุดขอบเพราะเพลงดังกล่าวไม่มีเสียงอะไรเลยตลอดออกมาจากผู้เล่น (อย่างน้อยก็ในความหมายของการบรรเลงดนตรีแบบเดิม) ในโน้ตเพลงจะประกอบด้วยสามกระบวน (movement) ทุกกระบวนจะบันทึกไว้ว่า tacet ซึ่งแปลว่าเงียบ นักดนตรี (คนเดียวหรือหลายคน) จะนั่งเงียบ ๆ บนเวทีเป็นเวลา 4 นาที 33 วินาที เองกล่าวว่าท่าน “คาดหวังให้ผู้ฟังฟังเสียงทุกเสียงที่เกิดขึ้นในระหว่างเวลาที่กำหนดอย่างตั้งอกตั้งใจ”

ในช่วงปี ค.ศ. 1951 นั้น วลาดิมีร์ อูซาเชฟสกี (1911-90) ได้ทดลอง ใช้ดนตรีไฟฟ้า ที่มหาวิทยาลัยโคลัมเบีย เองก็เช่นกัน ท่านสนใจการสร้างงานต่าง ๆ บนเทป แม่เหล็กและประยุกต์เอาวิธีการแบบ อะเลียโทรี ที่ได้กล่าวไปแล้วมาประพันธ์งานที่ชื่อว่า อิมจินแนรี แลนด์สเคป หรือ ทิวทัศน์ในจินตนาการ หมายเลข 5 (Imaginary Landscape No. 5 [1952]) และงานที่ชื่อว่า วิลเลียม มิกซ์ (William Mix [1952]) งานอย่าง อิมจินแนรี แลนด์สเคป หมายเลข 5 เสียงวัตถุดิบประกอบด้วยเสียงอะไรก็ได้ที่บันทึกมาจำนวน 42 ชิ้น ใน วิลเลียม มิกซ์ นั้นประกอบด้วยเสียงหกประเภทเช่น “เสียงของเมือง” “เสียงของชนบท” “เสียงที่เกิดจากลม” เป็นต้น เองใช้เทปใน การประกอบเสียงเข้าด้วยกันแบบตัดปะหรือที่เรียกว่า คอลลาจ (Collage) ในขณะที่ อูซาเชฟสกี จะแปลงเสียงที่ได้มานอกเหนือจากบันทึกแล้วนวัตกรรมต่อไปของเองก็คือ “เฮฟเพนนิ่ง” หรือการแสดงออก โดยฉับพลันทางศิลปะ ในกรณีของเองเป็นดนตรี เองจะ สร้างงาน

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้าไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

จากกิจกรรมหรือการนำเสนอใด ๆ ไม่ว่าจะเป็นคนตรีหรือไม่ สิ่งเหล่านั้น จะต้องเกิดพร้อมกันแต่ต้องไม่สัมพันธ์กัน เคยยังสร้างงานประเภทที่เรียกว่า “ดนตรีละคร” (Theatre Music) เช่นงานอย่าง “Water Music” (1952) ซึ่งในการแสดงต้องมีกิจกรรม ที่นักเปียโนแสดงโดยไม่เกี่ยวข้องกับเปียโน (เทน้ำและเป่านกหวีดที่อยู่ใต้น้ำ เป็นต้น) เหตุการณ์ที่ปรากฏทางสายตาเป็นสิ่งสำคัญในงานประเภทนี้ แนวความคิดอย่าง “แฮพเพนิง” นี้เป็นต้นแบบของขบวนการ “ฟลักซุส” (Fluxus) ที่เกิดขึ้นในนิวยอร์กช่วงปี ค.ศ. 1960-65 ซึ่งนำเสนอคอนเสิร์ตที่ “ดนตรี” นั้นสร้างจากสิ่งที่ไม่ธรรมดาและมักจะดูตลกขบขัน หัวหอกท่านหนึ่งของขบวนการฟลักซุสก็คือ จอร์จ เบรกท์ นั้น สร้างงานอย่าง “Drip Music” อันเป็นงาน ที่ประกอบด้วย การหยดน้ำ จากที่ใดที่หนึ่งหนึ่งลงไปยังขวดเก็บน้ำ ลักษณะแบบเดียว กันยังก่อให้เกิดการล้อเลียนในงานของ ลิเกตี (Ligeti [1923*]) อย่าง (Poème symphonique) สำหรับ เมโทรโนม 100 ตัว อีกด้วย

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

บทที่ 3

วิธีดำเนินการสร้างสรรค์

ด้วยรูปแบบและเนื้อหาที่ข้าพเจ้าต้องการนำเสนอผ่านกรรมวิธีภาพพิมพ์แบบจัดวาง โดยมีส่วนผสมของศิลปะหลายแขนง เช่น ศิลปะรูปแบบ ซาวด์ อาร์ต (Sound Art) ศิลปะรูปแบบ ไคเนติก อาร์ต (Kinetic Art) ทำให้ต้องมีการวางแผนก่อนจะเริ่มปฏิบัติงานจริง โดยในเบื้องต้นข้าพเจ้าต้องคิดภาพรวมของงานทั้งชุดเสียก่อน อันประกอบไปด้วยส่วนที่เป็น วัตถุทางศิลปะการจัดการสร้าง และเรียบเรียง เสียงที่ข้าพเจ้าสังเคราะห์ขึ้น และงานที่เป็นส่วนของกระบวนการทางภาพพิมพ์ ข้าพเจ้าได้เลือกเทคนิคภาพพิมพ์เทคนิควัสดุปะติด (Collagraph) โดยข้าพเจ้าได้เริ่มต้นด้วยการสร้างภาพร่าง 2 มิติลงบนกระดาษ และออกแบบภาพร่างเหล่านั้นในคอมพิวเตอร์อีกครั้ง ส่วนในด้านของงาน ซาวด์ อาร์ต ข้าพเจ้าได้ทดลองอัดเสียงจากสถานที่ต่างๆ ในกรุงเทพฯ เพื่อทดลองตัดแต่งและเรียบเรียงเสียงให้ลงตัวเพื่อกำหนดทิศทาง และอารมณ์ โดยรวมๆ ขึ้นมาก่อนเมื่อได้ภาพรวม ของกระบวนการทั้งหมด จากนั้นจึงถึงขั้นตอนการสร้างสรรค์ผลงานต่อไป

ภาพร่างและการพัฒนาภาพร่าง

ภาพร่างชุดที่ 1

ภาพร่างชิ้นที่ 1.1

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่าจะกรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ภาพร่างชิ้นที่1.2

ภาพร่างชิ้นที่1.3

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่าจะกรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ภาพร่างขั้นที่ 1.4

ภาพร่างชุดนี้ข้าพเจ้าได้นำเสนอรูปแบบของรูปทรงที่ให้ความรู้สึกถึงรูปลักษณะของสถาปัตยกรรมๆ เหมือนกับ เป็นการจำกัดเนื้อที่ของกล่องให้เข้ามาอยู่ในขนาดที่เล็กลงจนพอดีกับศีรษะกล่องสี่เหลี่ยมที่มีขนาดสัดส่วนพอที่จะนำศีรษะของคนเข้าไปได้ในรูปแบบ ของเสียง ข้าพเจ้าได้นำส่วนที่เป็นลำโพงมา ประติบประต่อกับชิ้นงานในด้านบน ของตัวกล่อง และได้สร้างลายเส้นที่มีน้ำหนักที่แน่นเต็ม ไปด้วยแรงเหวี่ยงของจังหวะเส้น โดยผลงานชิ้นนี้ของข้าพเจ้าต้องการที่จะสื่อให้เห็นถึงความรู้สึกที่อัดแน่น ขวักกับเสียง ที่มีอิทธิพลต่อระบบ นิเวศ และสภาวะความเป็นอยู่ของคนเมือง ซึ่งส่งผลกระทบต่อ ทางกายภาพ ของมนุษย์

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้าไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ภาพร่างชุดที่ 2

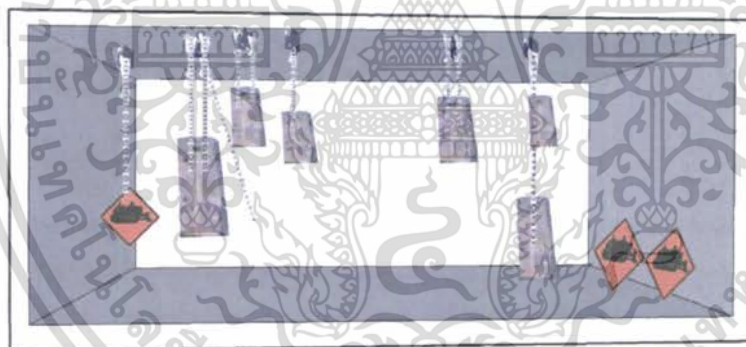

ภาพร่างชิ้นที่ 2.2

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้าไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ภาพร่างชั้นที่ 2.3

ภาพร่างชั้นที่ 2.4

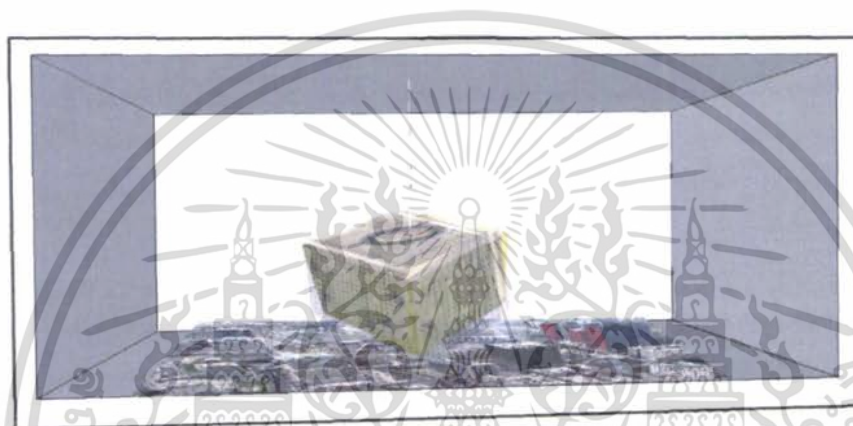
ส่วนในภาพร่างชุดนี้

ข้าพเจ้าได้นำเสนอรูปแบบของแบบจำลองของปั้นจั่นของข้าพเจ้าให้มีขนาดเล็กลงจากหลักในความเป็นจริง จำนวน 2 ชั้น และได้นำชั้นตอนของกลไกจับอากับกิริยาในการเคลื่อนไหวของเครื่องจักรกล ในการสร้างสิ่งก่อสร้างของตึก การตอกเสาเข็ม โดยใช้ปั้นจั่น เป็นสื่อ การใช้ลายเส้นของศิลปะภาพพิมพ์ ตัวผลงานที่นำเสนอคือจังหวะในการเหวี่ยงของน้ำหนักเส้น การใช้เสียง

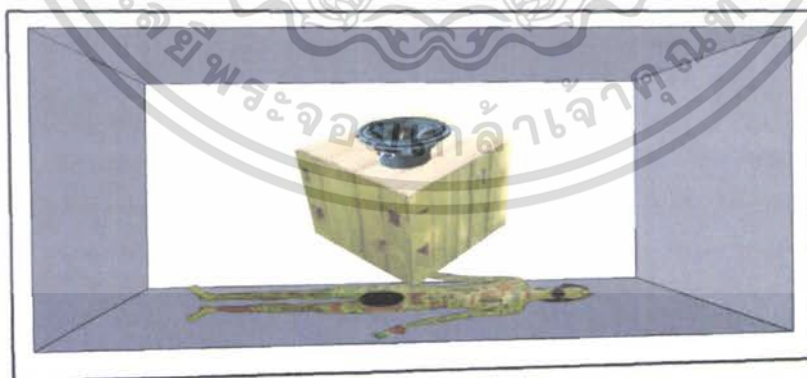
เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้าไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

เป็นส่วนประกอบ ในการ เคลื่อนไหวตามกิริยาของการเคลื่อนไหว ผลงานชิ้นนี้ ข้าพเจ้าจะสื่อให้เห็นและตระหนักถึง สิ่งก่อสร้างที่มีอาภักดิ์กิริยา และมีอิทธิพล ต่อความเป็นอยู่ ของมนุษย์ ในแหล่งชุมชนที่มีการพัฒนาอย่างไม่หยุดนิ่งของ มนุษย์โดยไม่คำนึง ถึงสิ่งแวดล้อมรอบข้าง

ภาพร่างชุดที่3

ภาพร่างชุดที่3.1

ภาพร่างชุดที่3.2

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ผลงานชิ้นนี้ได้นำเสนอในรูปแบบของงาน Installation art การจัดวางโดยใช้รูปทรงเลขาคณิตสี่เหลี่ยม ด้านเท่า ที่ทำให้รู้สึกถึงสภาวะจำยอมของแหล่งชุมชนเมืองโดยใช้ตัว Figure คนนำมาเป็นส่วนประกอบของงานชิ้นนี้โดยใช้การวางรูปแบบเสียงตั้งแต่งานชุดแรกจนถึงผลงานในชุดที่3ในการจัดวางรูปแบบผลงาน ข้าพเจ้าได้ใช้ตัว Figure ของคนที่ทำด้วย ศิลปะภาพพิมพ์ Collograph สื่อให้เห็นถึงสภาวะจำนวนที่จะต้องมีความเป็นอยู่อยู่กับสิ่งแวดล้อมที่มีระดับทางผลกระทบของเสียงอย่างสูงในแหล่งของตัวเมือง

กระบวนการสร้างงาน

เมื่อได้เลือกแบบร่างที่จะนำมาสร้างสรรค์ผลงานเป็นรูปแบบงานจริงแล้ว ข้าพเจ้าจึงนำมาวิเคราะห์เพื่อ ลำดับขั้นตอนในการทำงาน เพราะผลงานของข้าพเจ้าจะต้องทำไปพร้อมๆกันในส่วนผลงานชิ้นที่1.และชิ้นที่2.เริ่มด้วยขั้นตอนการประกอบรูปทรงของตึกโดยใช้ไม้นำมาเป็นส่วนหนึ่งในงานซึ่งจะต้องสามารถนำสีระหัสของกนมุดเข้าไปข้างในซึ่งมีส่วนร่วมในตัวเองด้วยการนำรูปแบบของเสียงมาเป็นตัวบ่งบอกเรื่องราวจนกระทั่งในเรื่องของขบวนการ การนำศิลปะภาพพิมพ์มีดังนี้

1. เลือกใช้วัสดุที่เป็น ไม้เหล่านำไม้เหล่านั้นมาวัดขนาดเพื่อที่จะนำมาประกอบ
2. วัดขนาดของไม้ให้มีขนาดที่สอดคล้องกับรูปแบบของตึก
3. ขนาดของตึกในแต่ละตึกที่มีขนาด 50x74 ซม.
4. การนำเสียงของในแต่ละที่ มาจัดวางให้เป็นลำดับ เรียงเสียงในแต่ละเสียงให้สอดคล้องกัน

หลังจากการทำตัวงานที่เป็นรูปแบบของโมเดลตึกเสร็จแล้วต่อมาคือขั้นตอนการใช้สลิ้งเเจาะกับตัวกล่องแล้วจึงนำศิลปะภาพพิมพ์ Collograph ภาพพิมพ์เทคนิควัสดุปะติด (Collograph)จัดอยู่ในกระบวนการภาพพิมพ์จากส่วนร่อง การสร้างแม่พิมพ์เกิดจากการนำเอาเศษวัสดุที่มีลายผิวต่าง ๆ มาปะติดบนแม่พิมพ์เช่น ส่วนการพิมพ์สามารถพิมพ์ได้ทั้งผิวส่วนบน และ สามารถพิมพ์ร่วมกับพื้นผิวจาก ส่วนร่องได้ด้วย

วัสดุอุปกรณ์

กระดาษชานอ้อย สำหรับทำแม่พิมพ์นี้ต้องแข็งแรง ไม้บางและหนาจนเกินไป กาวสำหรับยึดวัสดุให้ติดกับพื้นรองวัสดุที่มีพื้นผิวแบบต่าง ๆ เช่น กระสอบ ใบไม้ ผ้าลูกไม้ กระดาษทราย เป็นต้น สเปร์สีขาวหรือแล็กเกอร์สำหรับเคลือบผิววัสดุพลาสติกสีขาว

83788

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้าไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ขั้นตอนการสร้างแม่พิมพ์

1. นำแบบร่างมาร่างโครงสร้างลงบนกระดาษขานอ้อย
2. ตัดเศษวัสดุมา ปะ ติดลงในส่วน โครงสร้าง ให้ได้ใกล้เคียงกับแบบร่าง
3. เมื่อแม่พิมพ์แห้งสนิทให้นำเอาแม่พิมพ์ไปเข้าแทนพิมพ์เพื่อรีดให้วัสดุติดกับแม่พิมพ์
4. นำสีพลาสติกสีขาวที่ผสมกาวและน้ำในอัตราส่วน น้ำ 1 ส่วน กาว 1 ส่วน สี 1 ส่วน ทาลงบนแม่พิมพ์ และทิ้งไว้ให้แห้ง สีพลาสติกจะช่วยรักษาแม่พิมพ์ให้มีความแข็งแรงมากขึ้น
5. พ่นสีสเปรย์บนแม่พิมพ์เพื่อรักษาแม่พิมพ์ให้แข็งแรงและยังช่วยป้องกันไม่ให้แม่พิมพ์ดูดซับหมึก และง่ายต่อการล้างทำความสะอาดแม่พิมพ์

การพิมพ์

ในการพิมพ์เทคนิคนี้สามารถพิมพ์ได้ 2 แบบ ดังนี้

การพิมพ์จากส่วนบน

- นำสีมาทาลงบนแม่พิมพ์ สีจะติดบริเวณผิวส่วนบนของวัสดุ นำไปเข้าแทนพิมพ์

การพิมพ์ จากส่วนร่อง

- นำหมึกพิมพ์มาอุดลงบนแม่พิมพ์ขีดหมึกที่ติดอยู่บนผิวส่วนบน และผิวส่วนร่องที่ไม่ต้องการ

ออกด้วยผ้า紗หรือผ้าขาวบางและขีดหมึกครั้งสุดท้ายด้วยกระดาษลอกถ่ายเตรียมกระดาษพิมพ์งาน โดยทำการขึ้นกระดาษ นำไปพิมพ์ ตามขั้นตอนการพิมพ์แล้วนำมาตัดให้เท่ากับตัวงานในแต่ละมุม ให้มีขนาดเท่ากับตัวกล่องแล้วจึงนำไปห้อยบนเพดานห้องเป็นอันเสร็จผลงานชิ้นที่ 1.

ส่วนในผลงาน ชิ้นที่ 2 ในส่วนของที่เป็นวัตถุขำพเจ้าจะใช้วัสดุที่เป็นไม้เช่นเดียวกับงานชิ้นแรก ขั้นตอนการทำวัสดุเริ่มจาก

1. การนำไม้สักมาวัดขนาด 50 ซม. X 74 ซม. แล้วนำไปตัดให้เท่ากับขนาดที่วัดเอา ไว้แล้วจึงนำไปประกอบเป็นรูปทรง
2. เมื่อนำมาประกอบกันจนเสร็จแล้วขำพเจ้าก็จะนำอุปกรณ์ที่เป็นอลูมิเนียมที่เป็นแท่งนำมาตัดให้เป็น โครงส่วนบนแล้ว ใช้น็อตยึดติด กับส่วนด้านบนของตัวกล่องไม้
3. นำส่วนที่เจาะแล้วยึดน็อตเสร็จ แล้วนำส่วนที่เป็นสลิงมายึดติดกับส่วนบนของกล่อง ที่เป็นอลูมิเนียม
4. นำอลูมิเนียมมาตัดให้เป็นทอน 3 ทอนนำมาประกอบกันเป็นรูปตัว C นำลูกรอกมายึดกับอลูมิเนียม ที่ประกอบไว้แล้วนำไปติดบนเพดาน
5. นำแผงวงจรที่มีระบบสั่งการให้ตัวกล่องเคลื่อนไหวนำมาติดตั้งกับอลูมิเนียมที่มีอยู่ในตัวกล่อง

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่าจะกรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

6. นำกล่องที่มีส่วนประกอบต่างๆ ที่ประกอบจนเสร็จแล้วนำไปติดตั้ง โดยห้อยติดกับเพดาน

7. นำงานที่เป็นส่วนประกอบของศิลปะภาพพิมพ์ที่พิมพ์เสร็จแล้วนั้นนำมาตัดปะติดกับตัวกล่อง ผลงานที่ข้าพเจ้าได้นำเสนอในชั้นที่ 2 นี้ สามารถที่จะมีการเคลื่อนไหวได้โดยหลักของ กลไกทาง Mechanic ระบบเครื่องกลโดยการใช้อัตอร์ และใช้ระบบส่งการ โดยใช้แผงวงจรที่มีการเขียน โปรแกรม ขึ้นมาเอง

สำหรับงานในส่วนของชั้นที่ 3 นั้นจะเป็นส่วนของการใช้รูปแบบของการจัดวางในส่วนที่เป็นกล่อง เล็กๆ ที่ดูแล้วรู้สึกเหมือนเป็นการมองในมุมของ Bird eye view แล้วข้าพเจ้าได้นำส่วนประกอบของ ศิลปะภาพพิมพ์ Collagraph ตัดเป็นรูป Figure คนแล้วนำมาปะติดกับพื้นที่เป็นไม้สูงจากระดับพื้น ขึ้นมาประมาณ 2 นิ้วในงานชิ้นนี้มีส่วนประกอบของกล่อง ที่เป็นรูปทรงสถาปัตยกรรมแบบจำลองขึ้นมา ยึดติด กับสลิงห้อยบนเพดาน แล้วมีส่วนประกอบของลำโพง 2.5 นิ้ว ติดอยู่กับตัวกล่อง

ในส่วนของศิลปะภาพพิมพ์ Collagraph ที่พิมพ์เสร็จแล้วนำมาปะติดกับตัวกล่อง เมื่อเสร็จขั้นตอนต่าง ๆ นี้แล้ว ก็จะนำไปจัดแสดงร่วมกับผลงานชิ้นที่ 1 และที่ 2 ต่อไป

ข้าพเจ้าได้สร้างรูปแบบ ภาพพิมพ์แบบจัดวางโดยใช้การพิมพ์ลง พิมพ์ลงบนแผ่นกระดาษ โดยใช้เทคนิค (collograph) ภาพพิมพ์เทคนิควัสดุปะติด (Collograph) จัดอยู่ในกระบวนการภาพพิมพ์ จากส่วนร่องการสร้างแม่พิมพ์เกิดจากการนำเอาวัสดุที่มีหลายผิวต่าง ๆ มาปะติดบนแม่พิมพ์เช่น ส่วนการพิมพ์สามารถพิมพ์ได้ทั้งผิวส่วนบนและสามารถพิมพ์ร่วมกับพื้นผิวจากส่วนร่องได้ด้วย

วัสดุอุปกรณ์

กระดาษขานอ้อย สำหรับทำแม่พิมพ์ที่ต้องแข็งแรง ไม่บางและหนาจนเกินไปกวสำหรับยัดวัสดุให้ติด กับพื้นรองวัสดุที่มีพื้นผิวแบบต่าง ๆ เช่น กระสอบ ใบไม้ ฝักลูกไม้กระดุมทรายเป็นต้นสเปรย์สีขาวหรือแล็กเกอร์สำหรับเคลือบผิววัสดุสีพลาสติกสีขาว

ขั้นตอนการสร้างแม่พิมพ์

1. นำแบบร่างมาร่าง โครงสร้างลงบนกระดาษขานอ้อย
2. ตัดเศษวัสดุมา ปะ ติดลงในส่วนโครงสร้างให้ได้ใกล้เคียงกับแบบร่าง
3. เมื่อแม่พิมพ์แห้งสนิทให้นำเอาแม่พิมพ์ไปแช่แทนพิมพ์เพื่อรีดให้วัสดุติดกับแม่พิมพ์
4. นำสีพลาสติกสีขาวที่ผสมกาวและน้ำในอัตราส่วน น้ำ 1 ส่วน กาว 1 ส่วน สี 1 ส่วน ทาลงบนแม่พิมพ์ และทิ้งไว้ให้แห้ง สีพลาสติกจะช่วยรักษาแม่พิมพ์ให้มีความแข็งแรงมากขึ้น

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้าไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

5. พันสีสเปรย์บนแม่พิมพ์เพื่อรักษาแม่พิมพ์ให้แข็งแรงและยังช่วยป้องกันไม่ให้แม่พิมพ์ดูดซับหมึกและง่ายต่อการล้างทำความสะอาดแม่พิมพ์

การพิมพ์

ในการพิมพ์เทคนิคนี้สามารถพิมพ์ได้ 4 แบบ ดังนี้

การพิมพ์จากส่วนบน

- นำสีมากลึงบนแม่พิมพ์ สีจะติดบริเวณผิวส่วนบนของวัสดุ
- นำไปเข้าแท่นพิมพ์การพิมพ์จากส่วนร่อง
- นำหมึกพิมพ์มาอุดลงบนแม่พิมพ์
- เช็ดหมึกที่ติดอยู่บนผิวส่วนบนและผิวส่วนร่องที่ไม่ต้องการออกด้วย ผ้าสาหรู หรือ ผ้าขาว บาง และ เช็ดหมึกครั้งสุดท้ายด้วยกระดาษลอกลาย
- เตรียมกระดาษพิมพ์งาน โดยทำการขึ้นกระดาษนำไปพิมพ์ตามขั้นตอนการพิมพ์

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่าจะกรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

บทที่ 4

วิเคราะห์การสร้างสรรค์

วิเคราะห์การสร้างสรรค์เมื่อผ่านขั้นตอนกระบวนการสร้างสรรค์จนผลงานออกมาเสร็จ สมบูรณ์ ข้าพเจ้าเห็นควรจะนำผลงานที่เกิดจากการสร้างสรรค์ในครั้งนี้มาวิเคราะห์ในเชิงศิลปะเพื่อที่จะได้มองเห็นส่วนรายละเอียดในเชิงผลงานและเนื้อหา เพื่อที่จะก่อให้เกิดการพัฒนาที่ดีในการสร้างสรรค์ผลงาน ผลงานในชุดนี้สามารถนำมาแยกวิเคราะห์ที่ชิ้นงานได้ดังนี้

การวิเคราะห์ทัศนธาตุ

ผลงานชิ้นที่ 1

1. รูปทรง (Forms)

ข้าพเจ้าได้ใช้รูปทรง ของสถาปัตยกรรมในลักษณะเป็นสี่เหลี่ยม เส้นผ่าศูนย์กลาง 50 ซม. ส่วนสูง 74 ซม. ซึ่งอิงมาจากรูปทรงของตึกที่อยู่อาศัยในเมือง แล้วประดิษฐ์ด้วยเทคนิคของภาพพิมพ์ collgraph

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่าจะกรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

รูปทรงสี่เหลี่ยมออกแบบโดยที่ข้าพเจ้าต้องการให้สอดคล้องกับความเป็นสถาปัตยกรรม ซึ่งมีการใช้เทคนิคของศิลปะภาพพิมพ์มาเป็นตัวนำเสนอ

2. สี (Collor)

สีที่ใช้และน้ำหนักของเส้นมีความรุนแรง แสดงออกถึงความรู้สึกเสียวที่อึกทึก มีการเปลี่ยนแปลงตลอดเวลา สีที่ใช้ส่งผลถึงทางกายภาพ

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้าไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

3. พื้นผิว (Texture)

พื้นผิวขรุขระ มีแรงเหวี่ยงของเส้นที่แสดงอารมณ์รุนแรง มีความเป็นนัยยะ แสดงถึงการเปลี่ยนแปลง และความเคลื่อนไหว สะท้อนให้เห็นถึงผลกระทบทางเสียง

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่าจะกรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ผลงานชิ้นที่ 2

1. รูปทรง (Forms)

1. เป็นรูปทรงของปิ่นจั่นที่มีขนาด 50 x 50 ซม. ห้อยอยู่โดยยึดติดจากบนเพดาน ลอยตัวอยู่เหนือพื้น เพื่อให้เกิดสุนทรียะในเชิงศิลปะ ในงานชิ้นนี้สามารถเคลื่อนไหวได้ด้วยระบบกลไกไฟฟ้า เพื่อสื่อให้เห็นถึงระบบการทำงานของปิ่นจั่น

2. สี (Colours)

สีที่ใช้ยังคงเป็นโทนสีที่มีความรู้สึกถึงมลภาวะที่เป็นพิษสอดคล้องกับผลงานชิ้นที่หนึ่ง ที่ทำให้รู้สึกถึงความเปลี่ยนแปลงตลอดเวลา

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่าจะกรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

3. พื้นผิว (Texture)

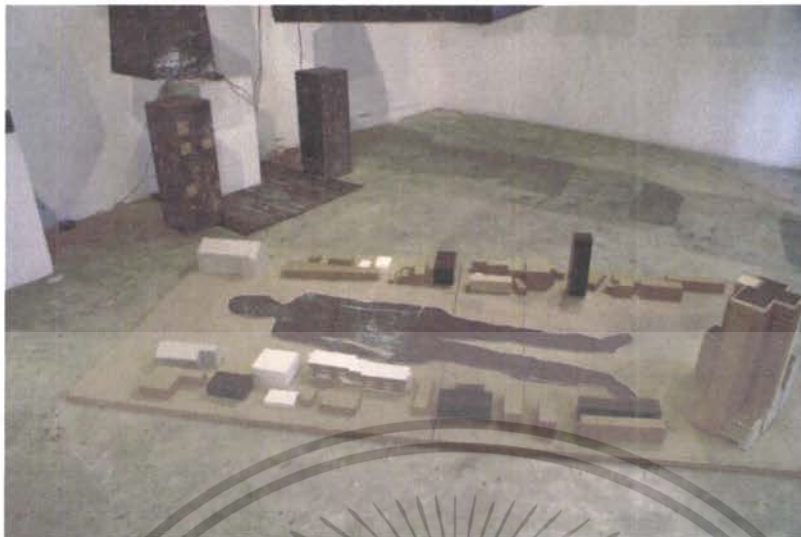

พื้นผิวมีความขรุขระหลายเส้นที่นูน แผลงถึงนัยยะของกรเคลื่อนไหวทางเสียง บ่งบอก ถึงอารมณ์ ที่เปลี่ยนแปลงตามสถานะ

วิเคราะห์ทัศนธาตุในส่วนของชั้นที่ 3

ผลงานชั้นต่อไปของข้าพเจ้ามีการใช้รูปทรงของคนเป็นสื่อในการจัดวางของผลงานชิ้นนี้และชิ้น ส่วนของกล่องที่แสดงถึงความเป็นสถาปัตยกรรม โดยการมองผ่านจากส่วนบน มุมมองในการมอง คือการมองแบบ bird eye view มีส่วนประกอบของรูปทรงตึกขนาดใหญ่ลอยตัวอยู่ในส่วนนั้นเราสามารถสร้างสุนทรียะให้กับผู้ชม โดยการนำสีระยะเข้าไปอยู่ภายในของตัวกล่องนั้นๆ และเสียงซึ่งทำให้เกิดสภาวะและบรรยากาศ โดยให้เสียงเป็นสื่อบ่งบอกถึง สภาวะ และ สร้างความ เข้าใจอย่างชัดเจน

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่าจะกรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

วิเคราะห์องค์ประกอบศิลปะ

1. ความกลมกลืน (Harmony)

งานชุดนี้เกิดความกลมกลืนขึ้นได้จาก 2 กรณี คือ

- 1.1 ด้วยเนื้อหาข้าพเจ้ากำหนดที่มาและทิศทางของเนื้อหา รวมถึงแนวความคิดอย่างชัดเจน ตั้งแต่การทำภาพร่าง ที่เป็นเรื่องราวของ มลภาวะทางเสียงหรือวิกฤตทางเสียง ซึ่งเป็นสิ่งที่มนุษย์อาจมองข้ามแต่ก็ยังสามารถอยู่ร่วมกันได้ลงตัว
- 1.2 ด้วยสีและรูปของงานชิ้นนี้ข้าพเจ้าได้ใช้รูปทรงของสี่เหลี่ยมเป็นหลักในการสร้างสรรค์ผลงาน อีกทั้งการวางน้ำหนักของสีดำ ให้มีพื้นผิวและเส้นที่นูนออกมา มีแรงเหวี่ยงของการเคลื่อนไหว เพื่อให้เหมาะกับรูปแบบของตัวผลงานและแนวความคิด

2. ความหลากหลาย (Variety)

ข้าพเจ้าได้ใช้สื่อที่หลากหลายไม่ว่าจะเป็นภาพพิมพ์ ตีพิมพ์วัสดุที่นำมาใช้ในงาน มีลักษณะเป็นสามมิติ สร้างขึ้นจากไม้อัด และนำส่วนที่เป็นภาพพิมพ์ Collgraph มาปะติดกับวัสดุที่เป็นรูปทรงสามมิติ และสิ่งที่น่าสนใจที่สุดคือเสียงและการเคลื่อนไหว ของกลไกไฟฟ้า สิ่งเหล่านี้เป็นตัวทำให้เกิดมิติความหลากหลาย ในตัวผลงาน และทำให้งานมีความน่าสนใจมากยิ่งขึ้น

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่าจะกรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

3. ความสมดุล (Balance)

การทำงานชุดนี้มีส่วนประกอบของงานสามมิติอยู่ด้วย ซึ่งข้าพเจ้าใช้วัตถุ ห้อยลงมา จากเพดานจำนวน 11 กิ่ง และเป็นรูปทรงที่เท่ากันทั้งหมด ในเชิงคุณภาพ และทำการจัดวางรูปแบบ ของผลงาน ทั้งชุดให้มีความสมดุลกัน ซึ่งความสมดุลนี้มีผลทางนัยเกี่ยวกับ แนวความคิดในเรื่อง ของเสียง เช่นเดียวกัน

4. สัดส่วน (Proportion)

ในงานชิ้นนี้สัดส่วนของตึกและบันจัน มีความใกล้เคียงกับความเป็นจริงมากที่สุด แต่ในเรื่อง สัดส่วน ของสามมิติจะมีการย่อขนาดลงมาให้เล็กกว่าความเป็นจริง แต่ยังคงไว้ซึ่งรูปลักษณะ ของวัตถุ ที่นำมาใช้ ยัง คงเสมือนจริงอยู่

5. ความเคลื่อนไหว(Movement)

ด้วยรูปแบบที่เป็นส่วนของบันจัน ได้ใส่ความเป็นกลไกด้วยระบบไฟฟ้า ซึ่งสร้างให้เกิดการ เคลื่อนไหว ไปในทิศทางเดียวกันเสมือนการเคลื่อนไหวแบบบันจัน และใช้เสียงมาเป็นส่วนประกอบด้วย สร้างให้เกิดทิศทางเดียวกันอย่างชัดเจน

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

บทที่ 5

สรุป

แนวความคิด

วิกฤติแห่งเสียงยังคงมีอยู่อย่างต่อเนื่องในสังคม ที่มีการเร่งรัดให้เกิดการพัฒนาทางด้านอุตสาหกรรมและสาธารณูปโภคต่าง ๆ ที่นับวันยิ่งมีมากขึ้นการมุ่งให้สังคมลุ่มงหน้า พัฒนาทางด้านวัตถุอย่างเดียวไม่เหลียวมองถึงสภาพความเป็นอยู่และภัยที่เป็นผลพวงของการพัฒนา แหล่งเสียงที่เกิดจากสิ่งเหล่านี้ จะส่งผลกระทบต่อสภาวะทางกายภาพและจิตใจให้เสื่อมโทรม

ผลงานของข้าพเจ้าในหัวข้อ วิกฤติแห่งเสียง ในโครงการศิลปนิพนธ์ชิ้นนี้ขึ้นมา เพื่อนำภาพที่เกิดขึ้นจริงในสังคม นำมาสะท้อนให้เห็นถึงวิกฤติที่ปรากฏอยู่จริงตอกย้ำ ให้เกิดความรู้สึก ที่ต้องการจะเปลี่ยนแปลงสภาวะแวดล้อมเหล่านี้ไปในทางที่ดีขึ้น

การใช้ชีวิตอยู่ร่วมกันกับสภาวะของเสียงที่นับวันอันเกิดจากการเร่งรัดพัฒนาในด้านต่าง ๆ ของสิ่งแวดล้อมรอบตัวเรานั้น เราสามารถตระหนักถึงสิ่งเหล่านี้ ได้โดยการอยู่ร่วมกันอย่างสันติสุข

วิธีการทำงาน

ขบวนการในการทำงานศิลปนิพนธ์ชุดนี้ ข้าพเจ้าได้นำเสนอรูปแบบของอินสตอร์เรชั่น อาร์ท (Installation ART) ขั้นตอนของการทำงาน ข้าพเจ้าได้ใช้ส่วนของกล่องที่เป็นไม้อัดขนาด 120 ซม. ประมาณ 10 แผ่นขึ้นไป ขนาดใหญ่ โดยวัดขนาดให้มีสัดส่วนเป็นชั้นตามแผ่น ให้มี ขนาดเล็ก ลงตามรูปลักษณะที่ข้าพเจ้าได้สะกิดไว้

ปัญหาในการทำงานและวิธีแก้ไข

ปัญหาส่วนมากของขบวนการขั้นตอนในการทำงานนั้นสิ่งที่มีปัญหามากที่สุดคือ วิธีการติดตั้งงาน การวัดค่าของสัดส่วนในขบวนการที่จะทำให้กล่องชิ้นหนึ่งลอยได้นั้นเป็นส่วนที่ต้องแก้ไข วิธีแก้ไขในขบวนการการจัดวางงาน คือ การวัดสลิงให้มีขนาดโดยเทียบเท่าแล้วต้อง มีขนาดที่เท่ากัน ห้าม ผิดเพี้ยน แต่อย่างใด ส่วนน้ำหนักที่มีอยู่ในตัวกล่องไม้นั้นเราสามารถนำส่วนที่เป็นสลิงผันแปร หรือ เปลี่ยนค่าของน้ำหนักกล่องนั้น โดยการร่นสลิงให้มีขนาดยาวข้างสั้นข้างแล้วแต่เราจะปรับเปลี่ยน

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่าจะกรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

เอกสารอ้างอิง

www.mediaartdesign.org

www.wikipedia.org

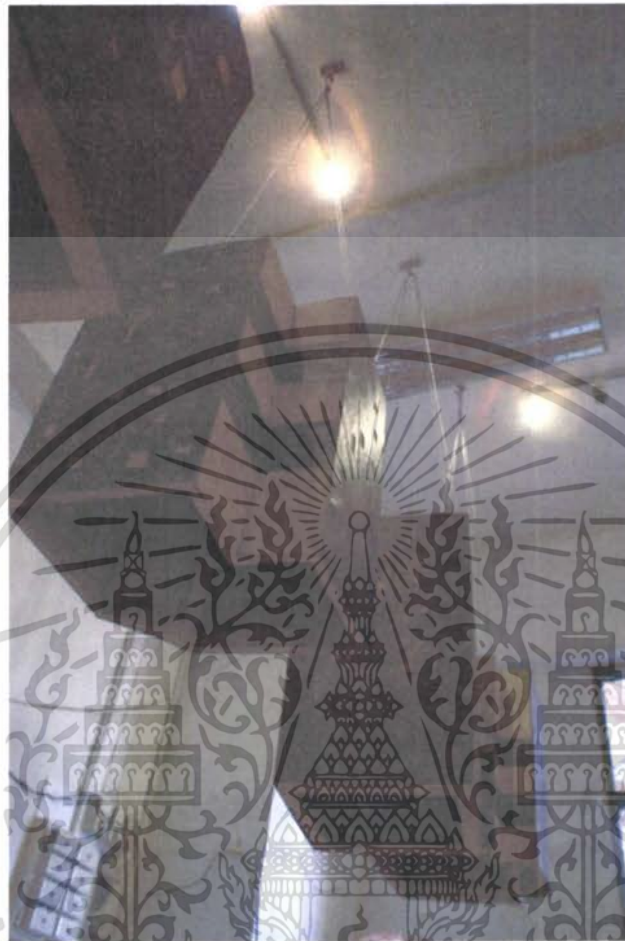
หนังสือ. รหัสดนตรีพลีกวิถีโลก เขียนโดย วีระ สมบูรณ์ สำนักพิมพ์ Open Books.

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่าจะกรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้าไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

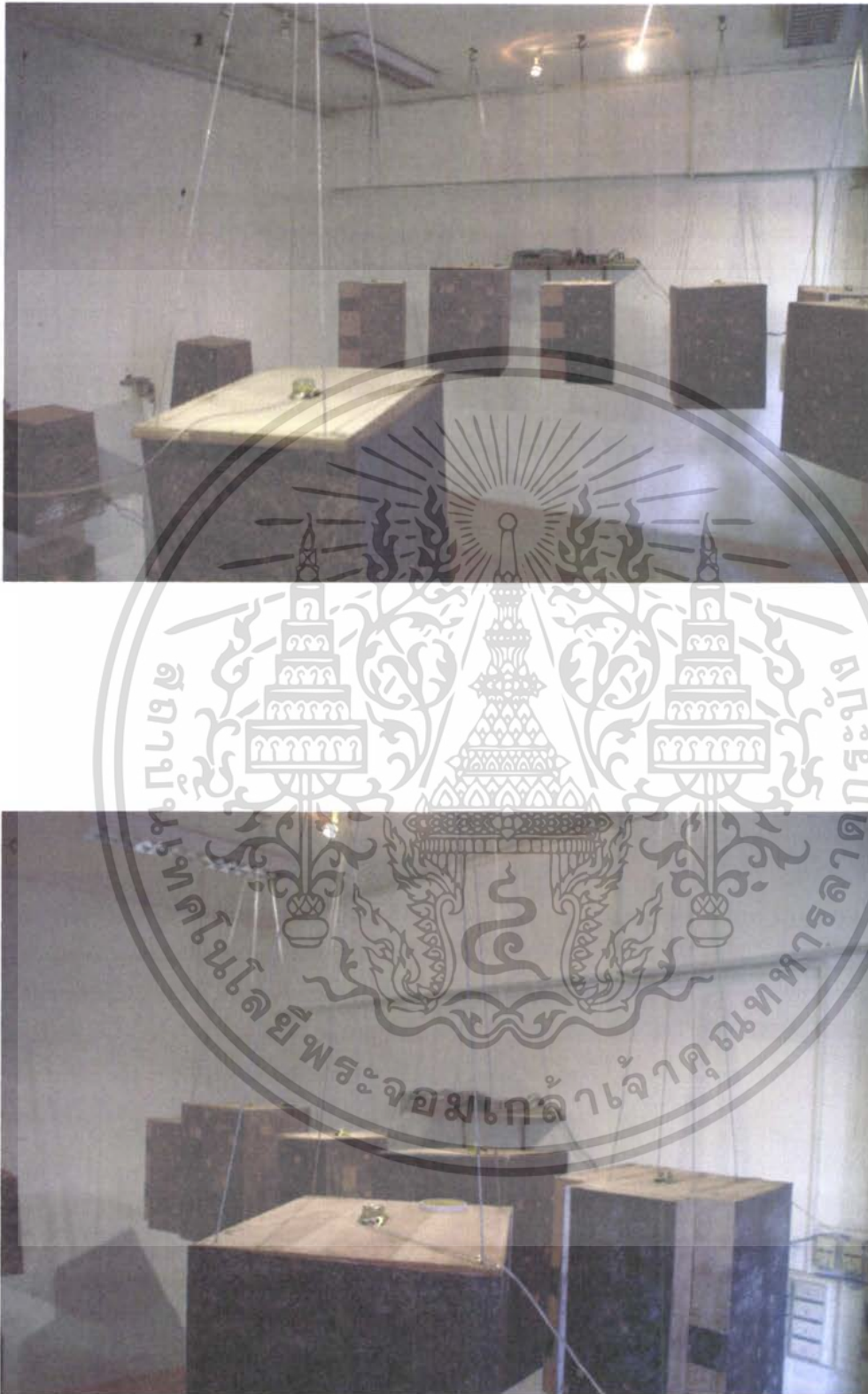

Serious of Noise I

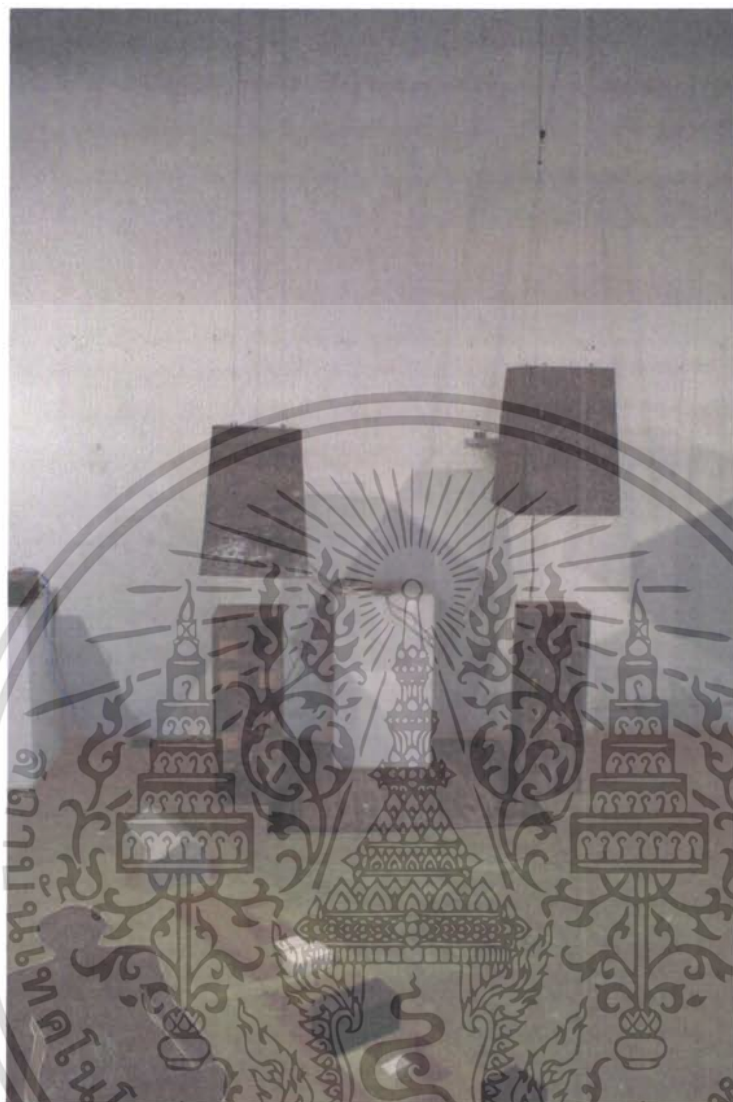
Media Art

ขนาด 50 x 50 เซนติเมตร จำนวน 6 ชิ้น

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้าไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้าไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

Serious of Noise 2

Media Art

ขนาด 36 x 74 เซนติเมตร

ระบบ Mechanics

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้าไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

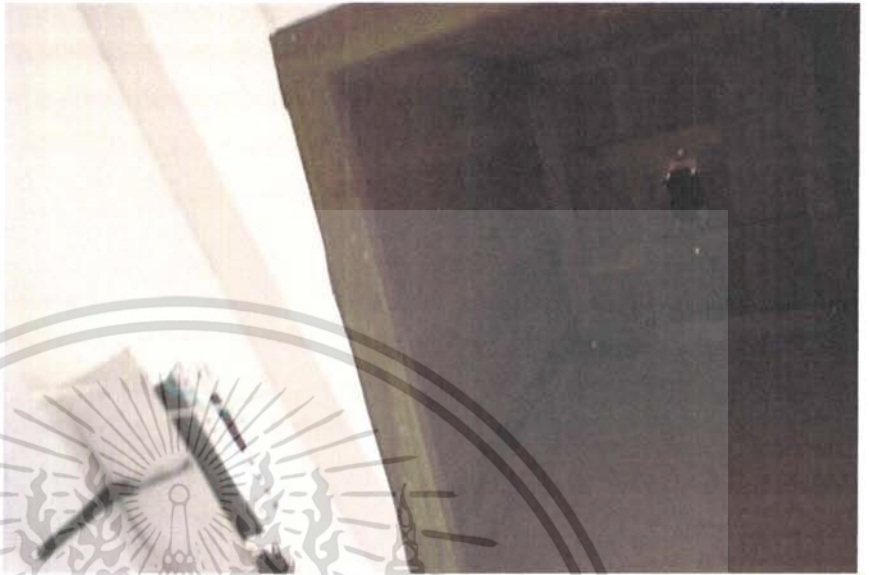
Serious of Noise 2

Media Art

ขนาด 36 x 74 เซนติเมตร

ระบบ Mechanics

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้าไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

Serious of Noise
Media Art
ขนาด 150 x 150 เซนติเมตร

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า
ไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้าไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ประวัติผู้เขียน

ชื่อ นายภัทรพล ทองสุขา
เกิด 18 กันยายน 2528
ที่อยู่ 77/362 หมู่ที่ 6 หมู่บ้าน ฟ้ายิ้มธรรม์ ถนน ลำลูกกา ตำบล บึงคำพร้อย อำเภอ ลำลูกกา
 จังหวัด ปทุมธานี 12150

การศึกษา

- โรงเรียนปัฐวิกรณ์วิทยา
- โรงเรียนนวมินทราชูทิศ กรุงเทพมหานคร
- วิทยาลัยช่างศิลป์ กรุงเทพฯ
- สถาบันเทคโนโลยีพระจอมเกล้าเจ้าคุณทหารลาดกระบัง คณะสถาปัตยกรรมศาสตร์ ภาควิชา
 วิชาจิตรศิลป์

ประวัติการแสดงผลงาน

งานแสดงศิลปกรรม “Mini Mini Art” ณ Hof Art Gallery กรุงเทพฯ

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า
 ไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้